

consciència, sense perjudici de la greu qüestió de si s'ha d'atendre més al bé propi que al bé comú, punt que s'ha solucionat amb l'habitual resposta de sacrificar l'egoisme de l'home al bé comú, tot i comptant que sense la vacuna desapareixerien els perills de l'encefalitis.

La malaltia comença en el moment mateix en què es practica la vacuna. Durant quatre o sis dies té lloc un període d'incubació sense símptomes; després apareixen alteracions locals en el punt de la incisió i certs símptomes d'ordre general com lleugera febre, intranquillitat, suors i deposicions més freqüents i de poca consistència. S'ignora fins a quin punt intervé la malaltia normal vaccinal i d'on s'origina la malaltia. El que sí se sap és que en molts casos l'encefalitis vaccinal s'estableix lentament i insidiosament oculta per les manifestacions habituals que produeix la vacuna. Deixant apart els casos en què els símptomes locals i generals són mesurats, hi ha nois en els que la febra augmenta i col·locats sobre el ventre, enfonsen el cap en el coixí i des del començament fins al final s'ho passen dormint. Aquesta variant de la malaltia és, sens dubte, la més còmoda per nois i pares; però s'ofereixen altres modalitats que van més enllà d'aquest fort endormiment. Exiteixen nois en els que la febra vaccinal va unida amb un fort estat d'excitació, amb una desacostumada i súbita pujada de temperatura. La forma convulsiva meningítica que poden oferir els nois, en la seva majoria molt nerviosos, en el curs normal de la vacuna, pot presentar-se també en casos d'encefalitis post-vaccinal. Finalment, en l'estadi de la febra alta o després d'ell es presenten paràlisis mono o hemiplèxiques, fet que no passa en el curs d'una vacuna normal.

La similitud que ofereixen a vegades el curs normal i l'encefalític de la vacuna, sobretot en les formes meningítiques convulsives, fa que a vegades siguin difícils de distingir a primera vista. En tals casos, la millor manera de fer la distinció és practicar la punció lumbar, que en cas d'encefalitis dóna un líquid clar, sortint amb pressió elevada i contenint un nombre crescut de cèl·lules, mentre que en la febre normal i acompanyada de contractures si bé la pressió del líquid és elevada, el contingut celular no és important en la majoria de vegades. També, *ex juvantibus*, es pot auxiliar la distinció, administrant 0.1 ó 0.2 de pi-

ramidon; en els casos en els que no hi ha encefalitis, la temperatura baixa a la normal, sentint el malalt benestar; mentre que en casos d'encefalitis totjust si el quadro varia.

El curs de l'encefalitis vaccinal és breu. Una part mort i la mortalitat és elevada. A Anglaterra moren el 50 per 100; a Holanda, aproximadament el 30; a Alemanya, el 35, i en els casos observats en el Tirol el 75 per 100. En cas de guarir-se, la curació és gairebé sempre completa i ràpida, aconseguint-se dels 8 als 14 dies. Excepcionalment resten paràlisis que no arriben mai en aquells estats greus consecutius que s'observen en l'encefalitis letàrgica epidèmica.

La millor mida preventiva per a evitar l'encefalitis és practicar en les criatures la vacunació el més aviat possible; car l'experiència ensenya que ataca molt menys a les petites criatures que no a les més grans o adultes.

De cap manera s'ha d'atenuar per aquest fet l'obligació de la vacuna. El cas d'Anglaterra amb la seva "clàusula de consciència" és un exemple frapant. Allí, a l'any 1828, varen ésser assenyals 12.400 casos de varola, mentre que a Alemanya en el mateix temps varen notar-se únicament vint-i-dos.

Intents fets per a protegir les criatures contra l'encefalitis vaccinal, injectant la linfa en lloc d'innocular-la per incisió, no han donat cap resultat. És més, una criatura així injectada va emmalaltir d'encefalitis.

Malaltia de Bang

Fa només que 10 anys que es coneix l'existència d'ella com a malaltia humana; abans només es veia en les vaques.

El seu nom prové de què, a l'any 1896, un veterinari danès—Bang—va comprovar que la malaltia dita gastament infeccios epidèmic de les vaques era provocat per una bactèria específica coneguda des d'aleshores amb el nom de *bac. aborti infecciosi de Bang*. El gastament epidèmic està bastant estès, calculant-se en un 20 ó 30 per 100 de les vaques que conté Alemanya, que en pateixen. El pas de la malaltia de la vaca a l'home no era conegut; però a l'any 1921, Bang va descobrir que dit bacil podia ésser patològic envers l'home i des d'aleshores van ésser coneguts, en quantitat creixent, molts malalts de la malaltia de Bang, com avui s'anomena.